

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

‘Εκείνος !...
Είχαμε φτάσει τη στιγμή άκριβώς που ώμου-
σε έναντιόν της Αίλιαν.

Μόλις μās άντελήφθη άφησε ένα τρομερό
μούγγρητό και όπισθοχώρησε προς τόν τοιχο, μέ

τις γροθιές σφιγμένες.
Μέ τό φως τών ήλεκτρικών μας φανών γυρισμένο επάνω του
δέν τόν άφηνανε άπ’ τό μάτια μας.

Αυτό έκράτησε μερικά δευτερόλεπτα.
‘Η Αίλιαν βρίσκόταν πάντα ξεπλωμένη κάτω λιπόθυμη, μέ αυ-
τό δέν μ’ άνησυχούσε, γιατί ήξερα ότι δέν έπρόκειτο παρά περι-
άπληξ λιποθυμίας και ότι τό φάντασμα του συζύγου της δέν την
είχε γγίσιος καθόλου...

‘Ενώ κυττάζομαστε κατ’ αυτόν τόν τρόπο βουβοί, γεμάτοι όρ-
γή και μίσος, ό καθηγητής; μ’ έσκούντησε έξαφνα μέ τόν άγκώ-
να του και μου ψιθύρισε :

— Πρέπει νά ξεπληρώσουμε τό προσωπικό.

— ‘Οχι, γιά τό Θεό ! του άπάντησα. Δέν πρέπει ν’ άντελήφθουν
τίποτα. Είπε μάλιστα ευτύχημα που δέν έπληνησαν άπ’ τό θόρυβο
πούγινε ώς τώρα...

‘Ο καθηγητής κούνησε τό κεφάλι του συγκαταβητικά,
έβγαλε από την τσέπη του τόν άγιο άρτο και προχώρη-
σε προς τό φάντασμα του Στήβενς που μās κυτούσε μέ
άπερίγραπτη λύσσα.

— Δικ Στήβενς, είπε ό καθηγητής Ούίλλιαμ μέ έπι-
τακτική και βίαια φωνή. Δικ Στή-
βενς, σ’ έσοχώζω γιά γυρίσεις έκει
που ύπάρχει ή αιώνια άνάπαυσις τών
νεκρών. Παραίτησου της έκδικη-
σώς σου. Δικ Στήβενς... Συγχώρη-
σε... Σκέψου τό Θεό... Λυπήσου την
άτυχη σύζυγό σου...

‘Ο Δικ Στήβενς άκούγοντας τά
λόγια του καθηγητού έμόρφασε ά-
γρια, κ’ άφησε νά του ξερύξη ένα
άπαίσιο, ένα τρομερό σαρκαστικό
γέλιο...

‘Ο καθηγητής δέν έδειξε κανένα
φρόν. Πλησίασε δυό βήματα άκόμα
πιο κοντά στό φάντασμα και συνέ-
χισε :

— Δικ Στήβενς, γιά τελευταία
φορά σέ συμβουλεύω νά γυρίσεις
σόν αϊώνιο ύπνο σου. ‘Ο Θεός εινε
μέγας και θά σέ αναπαύση... Δικ
Στήβενς, συγχώρησε γιά νά σέ συγ-
χωρήσουν κ’ έκείνοι τούς όποιούς
έτυράνησες και έπίκρανες !...

— Ποτέ !... Ούρλιαξε τώρα ό
Στήβενς βροχιά κ’ όργισμένα.

— Δικ Στήβενς, οι νεκροί δέν έκ-
δικούνται. ‘Υπάκουε Θεός στόν ου-
ρανό. ‘Υπάκουον δικαιο και ίσχυροί

άνθρωποι έδώ εις την γην γιά νά σέ καταστήσουν άνίκανο νά βλά-
ψης. Δικ Στήβενς, συχώρησε την άτυχη σύζυγό σου, συχώρησε
τόν δυστυχισμένο φίλο μου. Ξέρεις καλά πώς δέν ήθελες νά σέ σκο-
τώση. Τί ζητάς; και βγαίνεις από τόν τάφο σου; Φοβίσου τόν Θεό !

— Ποτέ !... Είπα ποτέ !... ουρλιαξε πιο άγρια και πιο φρενια-
σμένα τώρα ό Στήβενς.

— Γιά τελευταία φορά σου λέγω, σκά της Κολάσεως, πνεύμα
του ‘Αδου φύγε !... Πορεύσου και αναπαύσου έν ειρήνη...

— Ποτέ !...

— Τότε νά είσαι κατηραμένο, Δικ Στήβενς ! Σέ καταρώμεθα
ήμεις οι άνθρωποι. ‘Ο Θεός θά σέ τιμωρήση. Δέν θά μπορούσης νά
έκδικηθής Δικ Στήβενς, σου τό λέγω έγώ αυτό. Κάθε ένέργειά
σου θά συντριβή. Και συ ό ίδιος θά γίνης τέφρα και σκόνη μέ
μέρα μέσα στις φλόγες τις όποιες θ’ άνάψουμε γιά νά κάψουμε τη
βδελυχή σου ύπαρξη !...

‘Ο Στήβενς μούγγρισε θυμωμένα, σούφρωσε τά φρύδια του,
κύταξε τόν καθηγητή κατάματα και του είπε μέ φωνή ύπόκοπη
πούτρησε από όργη :

— Ποιός είσαι σύ που μπαίνεις μπροστά στό δρόμο μου; Ποιός
είσαι σύ που νομίζεις πως θά μπορούσης νά έμποδίσης την έκδικη-
σί μου; Ποιός είσαι σύ που μέ άπειλείς; Δέν σέ γνωρίζω... ‘Α-
κούες; .. Δέν σέ γνωρίζω, δέν θέλω νά μάθω τό χυδαίο όνομά σου.
Φύγε... Σά προστάξω νά φύγης !... Τί θές τέτοια όρα στό σπίτι
μου; Ποιός σ’ έφερε έδώ ;...

— ‘Ηρθα μόνος μου, τό βλέπεις. ‘Ηρθα νά προστατεύσω

τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα άπ’ την κτηνώδη σου έκδι-
κησι. Είμαι εγώ; Είμαι ό καθηγητής Ούίλλιαμ Τζάκσον.
Είμαι φίλος του Τζόρτζ Πέτερσον, ένδιαφέρωμα γι’ αυ-

τόν, ένδιαφέρωμα γιά την κ. Αίλιαν, τούς έχω άναλάβει από
την προστασία μου και θά σ’ έμποδίσω νά τούς βλάψης. Θά σέ
καταστήσω άνίκανο νά τούς κόμης κακό.

— Σύ ;...

— ‘Εγώ, ναι...

— Σκύλε !... ‘Αλλοίμονο τότε σέ σένα !... Μαζύ μ’ αυτούς θά
πληρώσης και συ γιά νά ίκανοποιήσω την έκδική σου. Θά σέ
πνίξω όπως πνίγουν τούς σκύλους !...

‘Ο καθηγητής Ούίλλιαμ δέν έφάνηκε νά θυμώνη ή νά ταράζε-
ται από τά λόγια αυτά του φαντάσματος. Κρατώντας πάντοτε έμ-
πρός τόν άγιο άρτο, του είπε άργά - άργά, λέξι προς λέξι :

— Δικ Στήβενς, σου ζήτησα νά συγχωρήσης και δέν έδέχθης.
Είσαι κακό και άκάθαρτο πνεύμα και ό Θεός θά σέ τιμωρήση
σκληρά. Πριν όμως σέ τιμωρήση ό Θεός θά ύποστής την τιμωρία
που σου δέξει από μέρους μου. Θά ξερυνήσω και θά εύρω τό κα-
ταφυλιό σου. Και ένώ θά είσαι βυθισμένος στην νάρκη σου, θά
σέ ρίξω στή φωτιά, που άφανίζεται τό καθετί, και θά σέ μεταβάλω
σέ στάχτη !

‘Ο Δικ Στήβενς άφησε ένα είδος τρομερού βρυχηθμού και ρί-
χτηκε έναντιόν του καθηγητού μέ ύψωμένες τις γροθιές :

— Σκύλε !... Κάθαρμα !...

...Ξέφυγα τό τρομερό χτύπημα...

δύναμη προς τά πίσω, έτσι που σοριάστηκα κάτω.

Μ’ αυτόν τόν τρόπο έξφυγα τό τρομερό χτύπημα, τό χτύπημα
αυτό που θά σκότωνε και ταύρο !

‘Ο Στήβενς βλέποντας πως άπέτυχε ουρλιαξε λυσσασμένα. ‘Εμ-
πρός του όμως ειχε τώρα τόν καθηγητή μέ τόν άγιο άρτο στό
χείρι.

Ζαλισμένος λίγο από την άπότομο πτώση μου σηκώθηκα επά-
νω, έβγαλα από την τσέπη μου τό κορμάτι του άγίου άρ-ου, μέ
τό όποιο μέ ειχε έφοδιάσει ό καθηγητής και έβράδισα κ’ έγώ έναν-
τιόν του φαντάσματος...

‘Ο Στήβενς όπισθοχωρούσε τρίζοντας τά δόντια του και σφιγ-
γοντας τις γροθιές του...

‘Εξαφνα άκουσα την φωνή του καθηγητού :

— Κράτα πάντοτε τόν άγιο άρτο στό χέρι σου. Βάλε όμως τό
φανάρι στην τσέπη σου, βγάλε μέ τό άλλο σου χέρι τό πιστόλι σου
και πυροβόλησε !... Φοτίξω έγώ...

‘Ο Στήβενς άκουσε τά λόγια αυτά και μέ γρηγοράδα άπίστευτη
πήδησε προς τά πίσω, άνοιξε ένα παράθυρο και πήδησε έξω, την
σιγή άκριβώς; που είχα βγάλε τό πιστόλι μου και τοιμαζόμου
νά πυροβολήσω...

‘Ο καθηγητής μουλιασε τό χέρι και μέ έμποδισε.

— Είνα περιττόν κιά, μου είπε. Καλύτερα νά μη προκαλέσουμε
θόρυβο... ‘Ελπίζω πως ίσως θά μπορούσαμε νά τόν βλάψουμε
πυροβολώντας τον, μέ άς ειπνε... Θά ξαναθωπώσουμε...

Συγχρόνος έτρεξε στό παράθυρο και κύταξε έξω. Τόν
άκολουθήσα κ’ έσκυφα μαζί του.

Είδαμε τότε ένα θέαμα που μās προκάλεσε φρίκη...

(‘Ακολουθεί)